

IV. ÉVF. 1903 10. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM BYOMASA BUDAPESTEN

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Nagygyűlés után. — Első hivatás — első áldozat. — Én vagyok a szőlőtő... — Regnum Marianum. — Megszívlelésül november havára. — A szentmise hallgatása. — Néhány szó a férfiakhoz. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Befolyt díjak. — Az Örökimádás temploma. — Az eucharisztikus körmenet. — Gyakran áldozzunk. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

~ Nagygyűlés után ~

LEZAJLOTTAK a magyar katholicizmus nagy napjai. Lélekemelő manifesztációknak, fontos nyilatkozatoknak voltunk boldog tanúi. Az a bátorság, melylyel a nagygyűlés szónokai kifejezést adtak igaz katholicus érzelmüknek, megnyugtató, hogy van még katholicus meggyőződés Magyarországon s csak alkalom kínálkozzék, kilép a sikra jogaiért ép oly bátran, mint a nyugati katholicizmus harczedett képviselői. Midőn a legbensőbb, atya és gyermek szeretetét visszatükröző, egységben vonultak föl anyaszentegyházunk püspökei és papjai a hivek ezreivel, meggyőződhetett a világ, hogy a klérus nem áll elszigetelve a katholicusok milliói közt s ha üt az óra, ott lesznek mindnyájan a hivek, még a lanyhák is lelkipásztoraik oldalán s bátran fogják odakiáltani a hitetlen ellenségnek: ne bánts az egyházat.

Gyönyörködtünk az ifjuság lelkes részvételén s midőn hallottuk hithű, bátor nyilatkozataikat, szívünkben remény kelt, hogy ha borús is az ég határa, a jövőnk derültebb lesz, s ha most nincs is még oly katholicus intelligenciánk, mely fölvehetné a versenyt ellenségeink gyakorlott vezérkarával, fejlődik már a jövő generáció, több bátorsággal, több buzgósággal, mélyebb hittel telik s nekünk is lesz oly vezető intelligens osztályunk, mint külföldi testvéreinknek s általa több sikerünk és győzelmünk.

Mindez fölemelő, vigasztaló és biztató volt.

De nem habozom kimondani, hogy legszebb eseménye, fénypontja a nagygyűlésnek annak utolsó jelenete, az *eucharisztikus proccesszió* volt. Mindaz a lelkesedés, buzgóság, hitvallás, a mely a nagygyűlés szónokainak beszédeiből kiáradt, az Ur Jézus körül folyt e fényes tüntetésben lett valósággá.

Az a 10—15000-nyi hívő sereg, a mely alázatos hittel szívében, kezében

égő gyertyával, ajkán harsogó énekkel kísérte a kenyérszin alá rejtőző seregek Urát, tanuságot tett arról, hogy nemcsak beszélni s lelkesedni tudnak a magyar katolikusok, hanem életük kívánkozik vissza Krisztushoz s bátor alázatosságuk biztosíték, hogy a hitbuzgóság, a jámborság újra éled Mária országában, hogy a szentségi Üdvözítő tisztelete ismét elfoglalja a lelkekben az Őt megillető helyet s hogy azért közeleg az idő, midőn megvalósul a program, melyet X. Pius pápa székfoglaló körlevelében hirdet, hogy mindenek megújuljanak Krisztusban.

S így van ez jól, így kell ennek lenni.

Minden katolikus mozgalom végső céljának kell lenni: közelebb hozni a lelkeket Krisztushoz. Mert a pillanatnyi lelkesedés a szóval elrepül, az üdvös elhatározások megvalósítása elé elháríthatatlan akadályokat gördítenek sokszor a viszonyok, de ha mélyebb lesz a hit, lángolóbb a buzgalom, bátrabb a hitvallás, akkor a katolikus tábort másodrendű kérdések megosztani, néhány sikertelen vállalkozás elkedvetleníteni nem lesz képes soha.

És hol edződik jobban a buzgalom, hol diadalmaskodik jobban a hit, mint az Oltáriszentség árnyékában? Ki, vagy mi tömöríthet bennünket inkább, mint a szentségi Jézus, ki minden ellenséges iránynyal, korszellemmel, támadással dacoló oltártrónjáról hirdeti a hívő lelkeknek: «Confidite, ego vici mundum», «Bizzatok, én meggyőztem a világot».

Ha tehát a mi mozgalmaink sikerét biztosítani akarjuk, minden törekvésünk végső célja az Ur Jézus diadala legyen. Hogy a lelkek neki meghódoljanak, hogy törvényeinket az Ő szent szelleme járja át, hogy az iránta való buzgóság ismét kedves virágokat teremjen, hogy a szentségek s főképp az Oltáriszentség ismét vonzzák a katolikus lelkeket, ezért agitáljunk, ezért fáradozzunk, áldozzunk szünet nélkül. Minden jó, a mit művelünk, minden társulat, melyet létrehozunk vagy melybe belépünk, minden intézmény, melyet támogatunk, gyarapítunk, az Ur Jézus dicsőségét növelje. Mindenütt Ő érte dolgozzunk; mindenütt Őt keressük; minden szó Őt dicsérje minden siker érdeme Őt illesse.

Ha e szellemben működünk, akkor csakhamar meg fogjuk érni Krisztus országának diadalát s akkor nemcsak ezrek, hanem százezrek fogják kísélni az Ő diadalutját s örömtelt szívvel hirdetni:

Áldassék vég nélkül és dicsőíttessék
A legméltóságosabb Oltáriszentség.

Én vagyok a szőlőtő...

AZSIDÓ nép volt az Istennek szőlőskertje. De vadszőlőt termett. Isaiás ajka által panaszkodik is az Úr. «A szőlőkert magas, kövér halmon vagyon. És besövényezte azt (az Úr) és a köveket kiszedte belőle és válogatva ültette be azt és őrtornyot épített a közepén. Sajtólót is készített benne. Várta, hogy szőlőt teremjen és vadszőlőt termett.» (Is. V. 1—2.) — Oh mily gyöngéd szavak, mily szerető gondoskodásról beszélnek! Az Úr kiválasztotta a zsidó népet minden nemzetek közül. Kövér halomra helyezte el a szőlőt; a leggazdagabb földeket adta a választott népnek. Válogatva ültette be: annyi választott embert támasztott köztük. Besövényezte: isteni törvényekkel védte meg őket a szomszédok elől. Őrtornyokat állított: egymásután küldte a prófétákat, hogy vigyázzanak a népre, figyelmeztessék hibáikra s védjék meg a pogányok bűneitől. Sajtólót is készített már, hogy kezemunkájának gyümölcsét, a választott nép hűségét, hitét leszüretelje. De vadszőlő termett. A zsidó nép bűnökbe merült. Hűtelen lett s pogány isteneknek áldozott. «Oh mit kellett volna még cselekednem az én szőlőmmel, a mit nem cselekedtem vele?» így panaszkodik az Úr. (Isaiás V. 4.) Minő szeretet az Úr részéről, de mennyi szemrehányás e szavakban a választott népre nézve! Nem bírja el a lélek a sulyát. A szeretet azonban igazsággá leszen s azt mondja: «Most tehát megmutatom nektek, hogy mint cselekszem az én szőlőmmel. Elhordom sövényét, hogy elpusztítsák; lerontom kerítését, hogy eltapodják és parlaggá teszem azt. Nem metszik és nem kapálják meg többé és felnőnek a burjánok és tövisek és a felhőknek megparancsolom, hogy esőt ne hullassanak rája». (Isaiás V. 4—6.) A zsidó nép elpusztult, kerítés hijján eltapodtatott, tövisek nőttek Jeruzsálemben Krisztus töviskoszorujába s a kegyelem esője nem hull többé a választott népre. Oh, a milyen nagy az isteni szeretet, olyan nagy az isteni büntetés.

Mikor ezt a szomorú lapját olvasom a prófétának s az ó-szövetségnek, eszembe jut az újszövetségben az Úr Jézus beszéde a szőlőtőről. «Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; a ki énbennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem. A ki bennem nem marad, kivettetik, mint a szőlővessző és elszárad és összeszedvén azt, tűzre vetik és elég.» (János XV. 5—6.)

Izrael népének történetét Isaiás próféta mondta el és siratta meg a szőlőkert sorsában; a keresztény lélek sorsát az Úr Jézus mondta el a szőlővessző sorsában. Vagy a szőlőtőn marad, fölszivja nedvét s földolgozza s megérleli gyümölcsét, vagy lemetszetik, elszárad és elégetik. Az isteni szeretet és isteni büntetés itt is egyformán nagyok. Mindkettő határtalan. De az elszáradt szőlővessző sorsa, még a parlagon maradt szőlőkert sorsánál is rosszabb. A büntetés súlyosabb. Súlyosabb, mert a szeretet is mintha nagyobb volna. Leg-

alább is bensőségesebb. És ép ebben van a keresztény jellege. A szőlőtő hasonlata való igazán az Úr Jézus ajkára, az újtestamentumba, a keresztény világba. A zsidó nép gondoztatott. De mint egy kert. Munkába vétetett, kívülről körülkerített, őrhelyekkel láttatott el. A keresztény lelket nem így gondozza az Úr. Az Atya kertjében az Úr Jézus szőlőtő, mi szőlővesszők vagyunk. Belőle növünk, rajta csüggünk. Az életet belőle szívjuk s ő mibennünk, mi pedig benne vagyunk. Ez már isteni élet. Az istenfiúságba visszajutott lélek élete. Egymásba olvadt szeretet az Atya és Fiu között. Az egyesülésből támad az élet s mihelyt az egyesülés megszűnik s a szétválás bekövetkezik, az élet megszűnik. A szőlővessző elszárad és elég.

De ha benne marad, sok gyümölcsöt terem. S a szőlőmives, az Atya szeretete oly nagy, hogy ő gondozza a szőlővesszőt, hogy minél többet és jobbat teremjen. Mint az Úr Jézus mondja: «És minden gyümölcsstermő vesszőt *megtisztít*, hogy többet teremjen». (Ján. XV. 2.) A lélek nemtelen hajtásait lenyesi a szeretet, megigazitja a ferdén nőtt ágakat, csak hogy gyümölcsöt minél bővebben teremhessen.

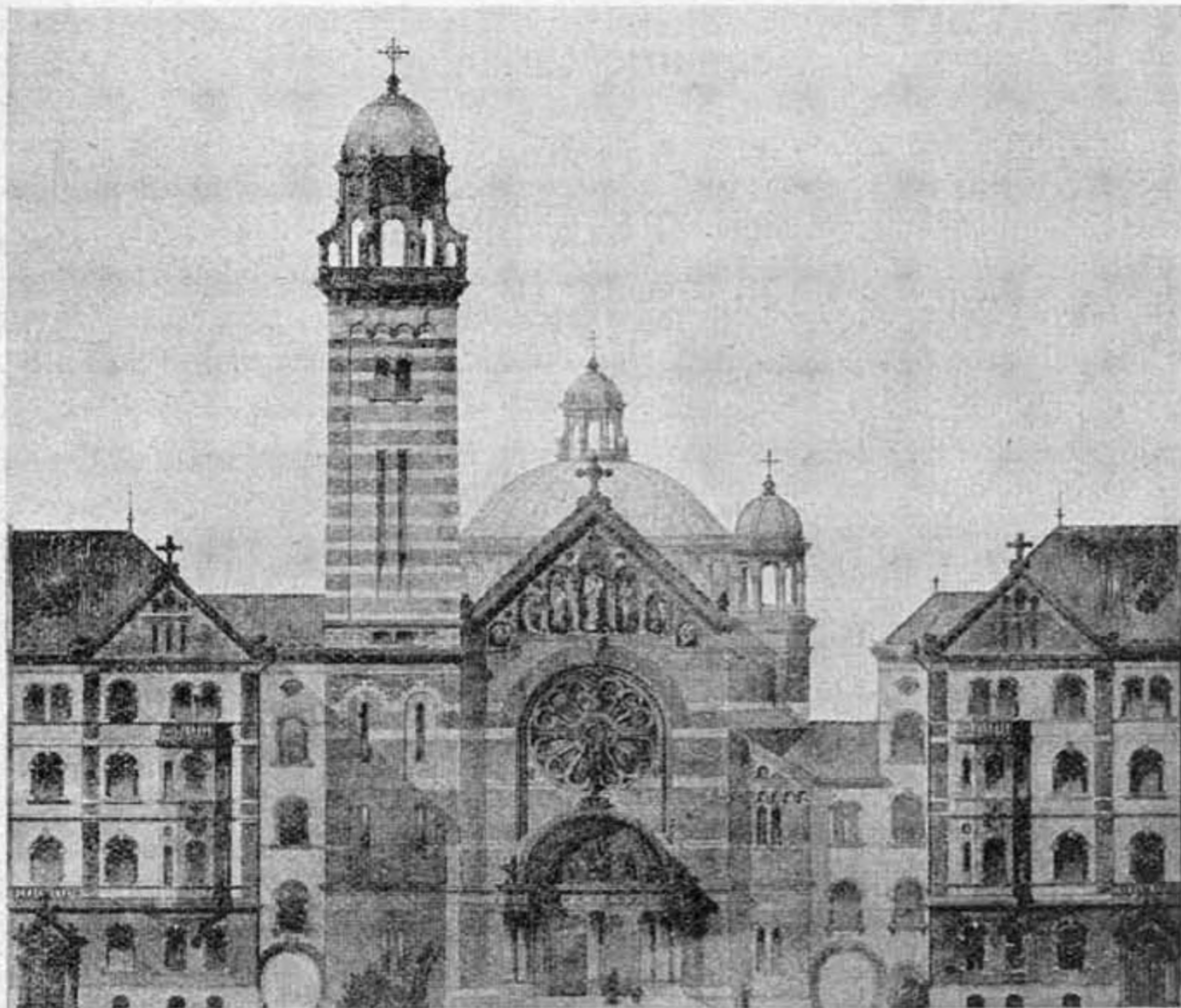
Az eucharisztikus Jézusra ismerünk e példabeszédben. Az oltáriszentségi Jézus a szőlőtő s mi, kik belőle élünk, a szőlővesszők vagyunk. Érezzük, hogy csak addig van bennünk élet, gyümölcsöt is csak addig hozunk, míg a szőlőtőből szívjuk az élet nedvét. «Nélkülem semmit se tehettek.» (János XV. 5.) Ha nem kapunk az eucharisztikus Jézus által kegyelmet, száradunk, fonnyadunk. Nincs lelki erőnk, nincs erős akaratunk. Nincs megnyugodott szívünk. A szenvedélyek viharai föltámadnak s csak ismét Jézus szavára csillapodnak le.

Az eucharisztikus Jézus nevel bennünk keresztény lelket. Ő nevel belőlünk igazi keresztény embert. Ifjuban, öregben egyaránt. A fiatal lélek fogékonyabb. A fiatal vessző könnyebben hajlik. Most, mikor az iskolai évek kezdetén az ifjúságot a nevelőintézetekbe s iskolákba viszik, hogy kiműveljék, ne feledkezzünk meg az isteni Nevelőről. Az eucharisztikus Jézusról, ki lelket nevel az ifjuban. Megteremti a lélekben az erőt, mely meggyőződéssé és tetté válik.

Korunk neveli, műveli a lelkeket. A haladás, művelődés törtet előre. A lelkek korán kialakulnak, de korán lesznek a modern élet áldozatai. Gyümölcsöt pedig nem teremnek. Nem, mert «miképen a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt önmagától, azonképen ti sem, ha bennem nem maradtok», mondta az Úr. (Ján. XV. 4.) Pedig a Krisztus nélkül való nevelés és műveltség csak a maga emberi erejére hagyja a lelket. Nem adja bele az isteni erőt, melylyel nagyot lehet tenni, melylyel az ember önmagát legyőzve krisztusi életre nevelődhet.

Tehetett-e az Úr többet? Mutathatott-e nagyobb szeretetet? Megnyitotta az élet bővebb forrását, mint mikor a szőlőtőke életnedvet ad a szőlő-

vesszőknek. S ha a keresztény élet még sem erős, ha még sem eleven a XX. századbeli ifjuságban és társadalomban, nincs-e oka panaszkodni Isaiás szavaival az Úr Jézusnak is, ép úgy, mint az ó-szövetségbeli gondos Atyának: «Oh mit kellett volna még cselekednem az én szőlőmmel (illetve szőlővesszőmmel), a mit nem cselekedtem vele». (I. f.) Csakhogy a panaszos szó az isteni ajkon most is büntetésként hangzik el. Ha a keresztény ifju-

Az örökimádási templom «Oremus» jeligéjü pályaterve.

ság hitélete föl nem ébred, ha a szőlővessző ki nem hajt, újra elhangzik az ítélet: «Most tehát megmutatom nektek, hogy mit cselekszem az én szőlőmmel». Azzal a társadalommal, azzal a szőlőkerttel, melyben lemetszett, kiszáradt, tüzre való szőlővesszők lesznek, úgy tesz, mint az ó-szövetségben: «Elhordom sövényét, hogy elpusztítsák, lerontom kerítését, hogy eltapodják. És parlaggá teszem. Nem kapálják többé. Fel nőnek benne a burjánok és tövisek s a felhőknek is megparancsolom, hogy esőt ne hullassanak rája». (I. f.)

A ki meg akarja menteni a társadalmat, a ki Krisztus égi hozományai-

nak áldását meg akarja menteni a hazának, vigye az ifjúságot az eucharisztikus Jézushoz. Isteni bizonyossággal mondja: «Én vagyok a szőlőtő; a ki bennem marad, gyümölcsöt hoz. Atyám, a szőlőmives, meg is tisztít minden gyümölcsstermő vesszőt, hogy minél többet hozzon». De ha nem maradtok a szőlőtőn, magatoktól gyümölcsöt nem hozhattok; a szőlővessző elszárad és összeszedetve tűzre vetik és elég.

Túri.

Regnum Marianum.

A REGNUM MARIANUM, azaz a kath. ifjúság vallás-erkölcsös nevelését célzó egyesület nem terv, hanem tény. Mint ilyen létezett s működött már előbb, mintsem nevét kapta volna, «Budapesti Mária-Kongregáció» jegye alatt. Most csak kiszélesült munkaköréhez kapott megfelelőbb nevet és szervezetet. Célja lényegében nem is tér el a «Budapesti Mária-Kongregáció» eddig szolgált céljaitól, csak működésének tere tágult ki annyira, hogy a Mária-Kongregációk természetesen lokális érdekein túl az egész ország ifjúságának vallás-erkölcsös érdekeit felölelte és magáévá tette.

A fejlődésnek ezen alakját maga az élet jelölte ki.

A «Budapesti Mária-Kongregáció» rövid, három éves fönállása alatt e téren a kielégítendő országos érdekek akkora tömegével találkozott, hogy szinte lehetetlen volt azok megmunkálásától elzárkózni. De midőn e vállalkozásra rászánta magát, érezte erőinek gyengeségét, szervezetének elégtelenségét. Azért új alakulásra volt szükség, hogy annak szélesebb alapjaira állva, a reá szakadó nagy teher alatt ne inogjon.

Ez újabb alakulás a «Regnum Marianum», azaz a kath. ifjúság vallás-erkölcsös érdekeinek ápolását célzó egyesület.

A magyar kath. társadalom mindazon tagjai, kiknek szíven fekszenek a tanuló-ifjúság koczkán forgó legéletbevágóbb érdekei, szívet találnak ezen egyesületben, hol kezét kézbe adva, jóindulatukat anyagi és szellemi erőik mértéke szerint cselekedetekben válthatják ki. Ekként a sok szétforgácsolt erő egyöntetű szervezet által közös mederbe tereltetvén, óriási hajtóerőnek alkotja az egész országra kiinduló forrását.

Szükséges volt ez, mert meghal minden eszme, ha tény nem lesz belőle. Tanakodásaink végrehajtó hatalom nélkül meddő felhők gyanánt vonulnak el kiszáradt földjeink fölött. Ám viszont ki vállalkozzék országot érdeklő eszmék realizálására saját erőiből? Lecsuklik még a gondolatánál is minden inunk és izmunk.

Im itt áll a kath. ifjúsági aszketikus- és szépirodalom, itt vannak az egyre alakuló ifjúsági, vallásos és egyéb szervezetek, a liturgikus egyházi ének ügye, itt vannak az internátusok közös ügyei-bajai, az ifjúsági menzák,

tápitézetek, szünidei diáktelepek stb. stb., mind élet, teljesebb élet után epednek s ha csak egynek is teljesebb életet adunk, nincs-e tulong-tul megjutalmazva minden fáradságunk? Ki mondhatja meg, micsoda kihatása van annak, ha kath. ifjuságunkat csak egy fokocskával is közelebb emeljük a szent, az igaz, a szép ősforrásához: Istenhez?

Testet, sulyt, értéket, életet ez eszméknek csak összefogás, szervezet adhat.

A kezdet kezdete már megvan. Az ország szívében, Budapesten, a Damjanich-utca 50. szám alatt van egy darabka föld, melyen mindezen törekvések megvethetik lábukat az első kiindulásra. Valamelyes kihatás is serkendezett már belőle az egész országra. Hogy többet ne említsek, megindult a tavalyi juliusi országos kongresszus megbízásából a «Zászlónk» című ifjusági folyóirat, mely immár közel tízezer középiskolai ifju kedvelt olvasmánya. Országos érdeknek tartjuk azt, hogy e talajon védvára épüljön föl az ezen irányban fölmerülő eszméknek s azt sajátjuknak ismerjék mindazon lelkek, a kik az idők sürgető szavát nemcsak érteni, hanem követni is óhajtják.

Jövönk, reményünk, örömünk, kincsünk az ifjuság. Minden terv, munka, akció, reform inaszakadt, meddő és rövidéletű, ha az ifjuságot számításon kívül hagyja. Lehet-e vajjon kicsiny a legkisebb eszköz, mely ezen ifjuság megszentelését czélozza, szabad-e elszalasztanunk az első kínálkozó alkalmat, melynél ezen roskadozó ifjuság hóna alá nyulhatunk? Adja meg erre keresztény lelkiismeretünk a feleletet.

Legyen szabad azért mindenkinek becses figyelmébe, szives jóindulatába és jámbor imáiba ajánlanom a «*Regnum Marianum*» — a katolikus ifjuság vallás-erkölcsös nevelését czélzó — egyesületet, melynek a biboros hercegprimás által jóváhagyott és miniszterileg is megerősített alapszabályaiból alább tisztelettel közöljük tájékoztatásul a megfelelő pontokat. Bővebb fölvilágosítással és alapszabályokkal a legkészségesebben szolgál a «*Regnum Marianum*» Budapest, VII., Damjanich-utca 50. szám alatt levő hivatalos központi irodája.

Mailáth Gusztáv Károly gróf,
erdélyi püspök,
a «*Regnum Marianum*» elnöke.

ELSŐ HIVATÁS — ELSŐ ÁLDOZAT.

I.

(Németből.)

Homály s titokzatos varázs ül
Mint tömjén az oltár fölött,
Magasztos látomás jelen meg
Egy tiszta gyermekszív előtt.

Egy férfi, hófehér ruhában,
Szemébe' fölség, isteni,
Fején tövisből font korona,
A szeretet bilincsei.

És szól a gyermekhez szeliden:
„Élet, világ mosolyg reád,
Akarnád-e még zsenge korban
Tenélted' nekem adni át?

Akarsz-e tengerekre szállni
S ott vélem lelket menteni,
Vagy ifju lelked gyöngé hozzá
S a vést, halált csak rettegi?

Eljössz-e fagyban, napmelegben
Tikkasztó útra énvelem
Eltévedett juhok keresni,
Mely vérezik segíttelen?

Mégérted-e tengernyi szomjam':
Csak lelket, lelket menteni,
S tudod-e majd fenvágyaiddal
E vágyam' egyesíteni?"

Homály s titokzatos varázs ül
Mint tömjén az oltár fölött:
,Királyom, add, veled lehessenek,
Veled vihar, veszély között!

II.

„Introibo ad altare Dei.”

A szentély fényben áll s körötte
Dús illat száll el szerteszét,
A díszes oltár zsámolyához
Az Úrnak új fölkenntje lép.

Nincsen cherub, ki égő pалlost
Tiltón emelne ellene,
Mert rajta eltörülhetetlen
Egy felsőbb tisztelet jele.

Miként a nagy próféta ajka,
Oly szentek, tiszták ajkai;
Szent eskü szentelé meg őket,
Hagyjátok őt oltárhoz állani.

... Fölszáll a tömjén, közte ifjunk
Mózesként áll... megyés... zokog,
Mellette félő tisztelettel
Szolgálnak égi angyalok.

De hallga! kisdéd csöngetyű szól,
S hogy titkos szókat mond a pap,
Ígéi égi szárnyon szállva
Föl-föl a mennyig szállanak.

És esküjéhez hűn e szóra
A Fiú-Isten hallgatott:
Már teste van kenyérszínében,
S a bor vérévé változott.

Az új pap boldog félelemmel
Betérdel, arcza hófehér,
És ifju, reszkető kezében
Majd eltörött a szent kenyér.

És ím', egy kedves, szende képet
Takar a tömjén fátyola:
A mint az Úr keblére nyugszik
A szeretet apostola.

S a tömjén mind szűkebbre zárul,
Szűkebbre vonja fátyolát,
A hű tanítvány ittasultan
Hallgatja a szeretet szavát.

A Mester isteni szívébe'
A szeretet hullámai
Magukkal önként elragadják,
Behetfen ellenállani.

„Tehozzád esdek, benned élek,
Szivedben él az én szívem,
Oh, hadd merüljek el egészen
E hullámtenger mélyiben!”

És elmerült, — remélte, hogy majd
Mélyét, határát ismeri,
De nem talált határra, partra,
Mert végtelen volt s isteni.

S a zúgó hullámhoz kiáltott:
„Oh, törj a földre föl velem,
Én ott e tenger nagy csodáit
Az embereknek hirdetem!”

Szétvált a tenger, ő kilépett,
S lecsendesültek a habok,
Körötte néma áhitattal
A népek ezre hallgatott.

És szólt: „Kezdetbe' volt az Ige,
S ez élet volt mindenfölött,
Mint a Világosság tanúja
A föld sötétségébe jött.

Eljött, eljött tulajdonába,
De a világ nem ismeré,
Láttuk dicsőségét, hasonlót,
Miként az Atya-Istené.”

„Istennek hála!” zúg az ének
S belévegyül az orgona;
A mint az újmisék szívéből
Kitor a hála szent szava.

Milbich Tamás.

Megszivlelésül november havára.

NOVEMBER havában vagyunk. Az Egyház ezen hónapot kiválóképen a tisztító tűzben szenvedő lelkek javára szentelte. S helyesen választotta az Egyház a halottak emlékezetére épen ezen hónapot; ugyanis az esztendőnek közeledő vége, a természet kopár volta, s különösen a ködös, szürke égboltozat mind arra hangolnak bennünket, ne feledjük, hogy minden mulandó e földön. Találóan rendelte az Egyház a halottak emléknapját épen Mindszentek utáni napra; hisz ezáltal emlékezetünkbe visszaidézi, hogy mi a szentekkel a mennyben s a tisztítóhelyen szenvedő lelkekkel egy Anyaszentegyházat képezünk, melynek feje Jézus Krisztus, a királyok Királya, az élők és holtak Ura, Birája. A katekizmusból tudjuk, hogy a mennyei szentek képezik a győzedelmes, a tisztítóhely lakói a szenvedő, mi pedig e földön a küzdő Egyházat.

Mindegyikünknek van nem egy közeli rokona, jó ismerőse vagy hű barátja, ki már a rideg rögben pihen, s kinek lelke talán a tisztítóhelyen szenved. Ha szerét ejthetjük, legalább halottak napján igyekszünk fölkeresni, meglátogatni szeretteink sirját, s leróni kegyeletünk adóját. Ezen hónap ünnepies gyászához azonban nem illendő s nem elegendő, hogy szeretett halottainkról csak az által emlékezzünk meg, hogy a temetőbe ellátogatunk, sirjaikat földiszitjük. A szegény, bűnbánó lelkeknek, kik boldog megdicsőülésük után vágyakoznak, még egyébre is van szükségük, ugymint: imáinkra, alamizsnáinkra, jócselekedeteinkre. Mert mit használ a siron a virágkoszoruk egész áradata, ha az adományozó nem mond el egy kis imát, nem ad alamizsnát a szegény boldogult javára, ki a sirban pihen?! A virág csakhamar elhervad, elpusztul; azonban az ima, a ker. irgalmasság jámbor cselekedete nem semmisül meg.

Szent Paula életében olvassuk, hogy kolostorában az apácák napi munkájukat — a tisztító tűzben szenvedő lelkek vigasztalására — a halotti zsolozsma elmondásával fejezték be. Egy este azonban, minthogy nagyon fáradtak voltak, nem végezték el ezen szokott ájtatosságukat; úgy vélekedtek, hogy szabályaik értelmében nincsenek erre kötelezve, tehát nem követnek el hibát, ha ezt el nem mondják. Így is történt. Mindnyájan aludtak már, csupán Paula volt még ébren, midőn egyszerre halk zsolozsmázás hallatszott. Szentünk azt vélte, hogy társnői imádkoznak; sietett tehát, hogy ő is részt vegyen a közös imádságban. Mily nagy volt azonban ámulata, midőn látta, hogy a karszékben csupa angyal ül, kik a halotti zsolozsmát mondják. Ezáltal s más hasonló esetek által akarta az Isten tudtunkra adni: mily nagy gondot fordítsunk arra, hogy a tisztító tűzben szenvedő lelkeknek segítségére legyünk. Tudvalevőleg ezen szegény lelkek saját érdekükben

mit sem tehetnek, mi ellenben imáinkkal sokat tehetünk értük. Az isteni igazságosság megköti az isteni irgalmasság kezét, ez nem működhetik a

Az örökimádási templom «Fohász» jeligéjü pályaterve.

szegény lelkek javára; azonban jócselekedeteink, melyek Jézus Krisztus érdemei folytán kedvesek az Ur előtt, segítségükre lehetnek.

Legfőbb gondunk legyen tehát e hónapban, hogy a tisztítóhely, e

borzasztó tömlöcz szerencsétlen lakóin segítsünk. De hogyan segíthetünk rajtok? Az imádság, a szentmise hallgatása s annak értük való följánlása, a szentségekre való méltó járulás, a ker. felebaráti szeretet gyakorlatai, kivált az alamizsnálkodás ezen lelkek javára — enyhítik a tisztítóüzben szenvedő lelkek kínjait.

Kötelességünké tette az Isten, hogy felebarátaink lelkiüdvéről is gondoskodjunk; imádkozni tartozunk az élőkért s holtakért. Aquinói szent Tamás különösen ajánlja ez utóbbiakért való imádkozást; halljad csak, mit mond ő e tekintetben! «A holtakért való ima — ugymond ő — kedvesebb Isten előtt, mint az élőkért való; mert igen szomorú a megholt lelkek helyzete, kik nincsenek oly körülmények között, hogy magukon segíthetnének.» Magában a Szentírásban olvassuk: «Szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni». (Makk. II. 12, 46.) Rajta tehát, imádkozzunk buzgóan s kitartóan a szegény lelkekért, különösen most november havában, hiszen ezáltal szent és üdvös dolgot cselekezünk. Emelkedjünk hozzájuk az ima szárnyain reggel és este, minden szentmise alkalmával, s emlékezzünk meg ezen elhagyatott lelkekről. Hiszen erre int bennünket esténkint a harangszó is, midőn az Urangyalára való harangozás után megcsendül, hogy fölhívja a hiveket, imádkozzanak a megholt hivekért.

Segíthetünk továbbá a megholt hiveken azáltal, hogy a szentmisét értük ajánljuk föl, szentmisét mondatunk lelkiüdvükért. Ha jelen vagy a szentmisén, ne mulaszd el azt följánlani valamely megholt lélekért. Példát ad erre maga az Egyház, midőn a pap a szentmisében azon szép imát mondja, melyben megemlékezik az élőkéről és holtakról; mintegy a szeretet és részvét palástját borítja az Egyház ezáltal minden élő és elhunyt gyermekére. Szép szokása a kegyeletnek, hogy a hivek gyázmisét mondatnak szeretteik lelkiüdvéért. Sok helyütt örökös alapítványi misék divnak.

Egyébiránt a szent áldozatnak a holtakért való följánlásának nyomaival már az ószövetségben találkozunk. A nagy vitézről, Judásról mondja az irás, hogy «pénzt szedvén össze, tizenkétezer gira ezüstöt küldé Jeruzsálembe, hogy áldozat mutattassék be a megholtak bűneiért». (Makk. II. 12, 43.) Szégyelnünk kellene magunkat, ha az ószövetségi zsidók tultesznek e tekintetben nem egy keresztény katolikuson!

A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért följánlhatjuk szentáldozásainkat is. Ha méltóan járulunk a szentségekhez s a megholt hivek javára ajánljuk föl áldozásunkat, ezzel sokat segíthetünk a szegény lelkek nyomorán. «A szeretet indítson bennünket arra — ugymond szent Bonaventura — hogy a megholtak javára áldozzunk, mert ennél hathatósabban semmit sem tehetünk az ő kiszabadításukra.» Sokszor bucsut is nyerhetünk, ha a szentségekhez járulunk s e bucsut is az ő javukra ajánlhatjuk föl.

Keresztről nevezett boldog Johannának megjelent egy angyal szentelt

ostyával kezében s arra buzdította őt, ajánlaná föl gyakrabban a szentáldozást a tisztító tűzben szenvedő lelkekért.

A szentáldozást a jelzett célra igen gyakran ajánlotta föl pazzii szent Magdolna. Mint életirói említik, egy alkalommal megjelent neki boldogult atyja s arra kérte leányát, járulna százhétszer a szentáldozáshoz s ajánlaná föl érte e szentáldozásokat. Szent Magdolna teljesítette boldogult atyja kérelmét, s midőn százhetedszer járult a szentáldozáshoz, látta, hogy atyja kiszabadult a tisztító tűzből.¹

Hathatósan segíthetünk e szegény lelkek helyzetén azáltal is, hogy javukra alamizsnálkodunk. Jézus Sirák fia mondja: «Mint az égő tüzet eloltja a víz, úgy az alamizsna eloltja a bűnt». (Eccli. 3, 33.) Találónan alkalmazhatjuk e szavakat buzdításul a tisztítóhelyen szenvedő lelkek sorsának enyhítésére. Az alamizsna, legyen az még oly csekély is, eloltja e szegény lelkek bűneit, azaz elégtételül szolgál bűneikért; természetesen, ha az ő javukra ajánljuk föl. Ezen alamizsnálkodás volt legkedvesebb foglalkozása Nagy szent Gergely pápának, ki oly nagy odaadással volt a szenvedő lelkek iránt.²

Ajánlatos módja e szegény lelkek segítésének az önmegtagadás is. Boldog Racconigi Katalin magától a mi Urunktól kapta azon utasítást, hogy az önsanyargatást gyakorolja a tisztítóhelybeli lelkek javára. Az Oltáriszentségről nevezett Francziska nővér majdnem egész éven át bőjtölt kenyéren és vizen a megholtak javára; azonkívül naponta önsanyargatásokat is végzett.³ De ne ijedjünk meg, nincs mindig ily nagy áldozatra szükség. A legkisebb önmegtagadás által, pl. ha csak egy pohár vizet vonunk meg magunktól, nagy hasznára lehetünk e szegény, elhagyatott lelkeknek.

Más eszközök is alkalmazhatók a jelzett célra: pl. a szentkeresztut végzése, szentkilenced tartása, november havának megszentelése azáltal, hogy naponkint valami ájtatosságot s jócselekedetet végzünk a megholtak javára. A szeretet találékony. Szereteted szeretteid iránt számtalan eszközt fog kezedbe adni, hogy sanyaru helyzetükön segíts.

Mily hálásak lesznek irányunkban egykor ezen lelkek, ha a mi imáink folytán szabadulnak a tisztító tűzből! Az örök dicsőség honába jutva nem feledkeznek meg rólunk, kiknek szabadulásukat köszönhetik. Mily könnyen tehetünk szert ily pártfogókra, ha pl. oly lélekért ajánljuk föl imáinkat, a ki legközelebb áll a kiszabaduláshoz, s kire most esetleg senki sem gondol.

Édes Üdvözítőnk mondá szent Gertrudnak: «Ugy veszi Isten minden léleknek kiszabadítását, mintha Őt váltotta volna ki a fogságból és Ő egykor meg fog jutalmazni az Érte tett jócselekedetért».⁴

¹ V. ö. «Jézus Szentséges Szívének Hirnöke», 1897. évf. 322. l.

² Louvet-Görgényi: «A tisztítóhely», 310. l.

³ Louvet i. m. 323—324. ll.

⁴ Bellesheim-Kubányi: «Szentek követése». (A halottak napjára szóló fejezetben.)

Mindezek megfontolása után lehet-e valaki oly kőszivű, hogy meg ne könyörülne e szegény, elhagyatott lelkeken?! Gondoljuk meg, hogy egykor mi is oda juthatunk; mily jól fog esni akkor minden «Miatyánk», melyet érettünk elmondanak.

Rövidítsük tehát meg a tisztítóhelyen szenvedő lelkek kínjait, ájtatos imáink, a szentmise szolgáltatása s följánlása, méltó szentáldozás, alamizsna, önmegtagadás stb. által! Legalább november havát szenteljük a megholt hivek emlékezetére!

Till Kálmán.

A szentmise hallgatása.

BIZONYÁRA sokat kaczagtak az adomás könyvekben szereplő szegény lányon, a ki kedveskedni akart az édes anyjának s tudatlanul elvállalta az ebéd főzését, a míg a mama egyéb dolgait végezte. Kaczagtak, mert a leány nem tudván főzni, a szakácskönyvet vette elő s az után ment és bár mindent megkészített, a mi előirva volt, mégse lett az ebédből semmi, mert elfelejtette a szegény azt, a mi a legfontosabb, elfelejtett tüzet rakni. Tűz nélkül pedig — bizonyítás nélkül is elhiszik — lehetetlen főzni meg sütni.

És épen azért, mert olyan jól kaczagnak azon a szegény leányon, azért ne vegyék rossz néven, ha sokáig időzöm az imádság mellett. Ne vegyék, mert ha kitüzött céljukat, a katolikus lélek hivatását buzgón teljesíteni akarják is, tapasztalásból tudom, minden eszköz alkalmazása hiába való lenne és hiába való is lesz, ha az imádságban elfelejtik a lélek tüzeit meggyújtani. Igen, ne vegyék rossz néven, ha az imádságról sokat szólunk, mert ha nem szólnánk, ahhoz a leányhoz lennénk hasonlóak, a kin olyan jól kaczagtak. Mert a mi a főzésben a tűz, az a lelkiekben az imádság. A mint nem fölhet semmi a tűz nélkül, épen ugy nem válhat semmi eszköz meg mód sem lelkünk javára az imádság nélkül... Imádkozni kell tudni tehát mindenekelőtt, s ezért foglalkozunk is hosszasan az imádsággal.

Fölvetem most a kérdést, hogyan imádkozzunk akkor, a mikor szentmisén vagyunk jelen?...

Hogy erre a fölvetett kérdésre igazán és találóan felelhessünk, persze az első és lényeges kellék az, hogy annyira a mennyire tisztában legyünk a szentmise fogalmával, annak rendeltetésével. Mert csak ebben az esetben lehetséges az, hogy a szóban forgó kérdésre helyes feleletet adhassunk... Vagyis elsősorban tisztában kell lennünk azzal: mi tulajdonképen a szentmise?...

A kérdésre a katekizmus felel, a mennyiben azt mondja, hogy «a szentmise az ujszövetség örök áldozata, a melyben a kenyér és bor színe alatt Jézus Krisztus magát vérontás nélkül épen ugy föláldozza, mint a hogyan

egykor a keresztfán magát vérét ontva föláldozta». — Vagyis e meghatározásból kitűnik, hogy a szentmise egy valóságos áldozat, azaz olyan cselekmény, a melyben ősi hagyományok szerint valamit Isten tiszteletére erőszakos módon megsemmisítenek.

De jól vigyázzunk, hogy a mikor erről az erőszakos megsemmisülésről beszélünk, hogy akkor félre ne engedjük magunkat vezetetni. Vigyázzunk, mert megeshetik, hogy saját érzékünk vezethet félre, a mennyiben azt látjuk, hogy a szentmisében a kenyér és bor semmisül meg, hiszen a kenyeret eszi, a bort iszsa a pap a szentáldozásban.

Nos és talán nincs így? Nincs! Nincs pedig azért, mert mielőtt a pap a kenyeret és a bort az áldozásban magához venné, már előbb átváltoztatja azt Krisztus testévé és Krisztus vérévé. Igen, átváltoztatja, úgy, hogy a mikor áldozik, akkor nem a kenyér és bor semmisül meg, hanem megsemmisül Krisztus teste és vére, a mely szent test és szent vér jelen van a kenyér és bor színe alatt attól a perctől fogva, a melyben a pap azt mondja: «ez az én testem és ez az én vérem». «Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

Ebből aztán következik és érthetővé lesz a szentmise meghatározásának az a része is, a melyben az van mondva, hogy a szentmise hasonló a régi keresztfán bemutatott áldozathoz. Érthetővé válik, mert ha a szentmisében a kenyérből és a borból Krisztus teste és Krisztus vére lesz, akkor csakugyan nincs különbség a két áldozat közt. A keresztfán ugyanis Krisztus áldozta föl saját testét és vérét; de ha a kenyér és bor a szentmisében Krisztus testévé és vérévé lesz, akkor a két áldozat közt különbség csak a módban lehet, vagyis abban, hogy míg Krisztus a keresztfán a vérét ontotta, addig a szentmisében vérét nem onthatja, lévén Krisztusnak a föltámadás után megdicsőült teste. Egyébként azonban semmi különbség nincs; a szentmisen úgy lehetünk jelen, mintha a kereszt alatt állanánk, mert a keresztfán épen úgy, mint a szentmisében, ugyanegy az áldozó is, a ki Krisztus, meg az áldozat is, a ki szintén a Krisztus.

Ennek tudása persze befolyásolni fogja azt a módot is, a melylyel mi a szentmisét hallgatni akarjuk. Ha ugyanis tudjuk azt, hogy a kereszt- és a szentmise-áldozat között lényeges különbség nincs, akkor tudjuk azt is, hogy akkor hallgatjuk céljának megfelelően a szentmisét, ha azalatt úgy gondolkozunk s olyan érzelmeket keltünk föl magunkban, mintha a Kálvária-hegynek keresztje alatt állnánk, mintha mi is azok között a kevesek között lennénk, a kiknek megadta Isten, hogy szemtanui legyenek Krisztus vérontással járó keresztáldozatának.

Lehetséges-e ez? ... Oh igen. Mert a szentmisének a katekizmus szerint négy része van. És pedig olyan négy része, a mely valóságosan segít minket arra, hogy a szentmise-áldozatot közelébe hozzuk a keresztáldozathoz. — Mert

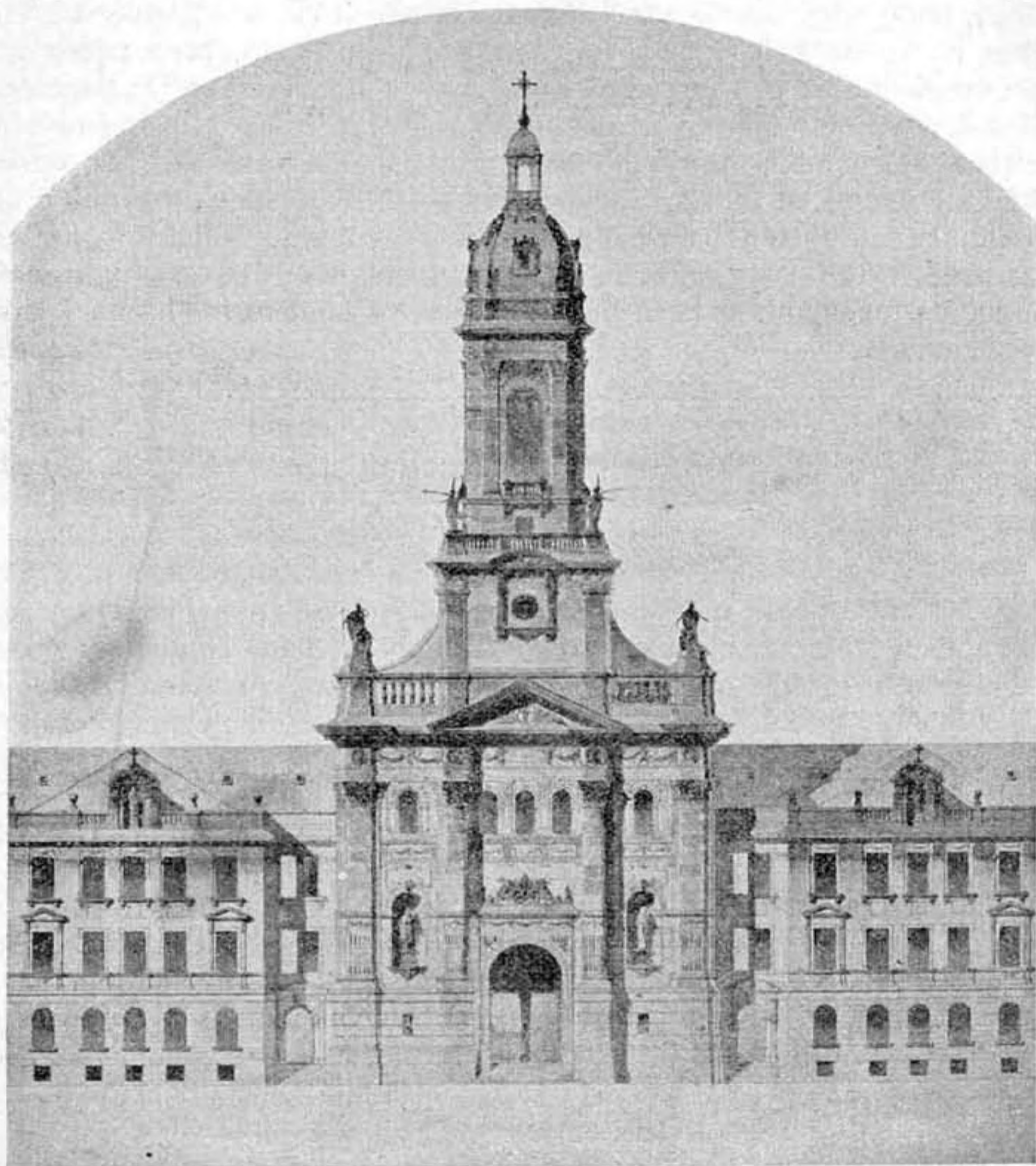
menjünk csak sorjában. A szentmise első része a bekezdő imákon kívül az evangélium, vagyis az a rész, a melyben a pap Jézus élettörténetére, vagy tanítására való emlékezés által akarja közelebb hozni hozzánk Krisztust, a mi Megváltónkat... Ezt tudva tehát akkor hallgatjuk jól a szentmisét, ha ez idő alatt az imádság révén szívünkben mi is fölidézni próbáljuk Krisztus imálandó alakját, a kire legbiztosabban támaszkodhatunk s a kire legbátrabban reá bizhatjuk magunkat. Ezért vannak az evangéliumban legtöbbször az Ur Jézus csodái szemünk elé állítva, hogy ezeket a csodákat megfontolva, annál inkább kidomborodjék egész lelkünk meg szívünk előtt az isteni Krisztus.

Mikor így magunk elé állítottuk Krisztust isteni fönségében, a mint őt az evangéliumokban is föltüntetve látjuk, tovább imádkozhatunk. A következő részben, a följánlásban ugyanis már nem elég csupán az isteni Krisztusra gondolnunk, hanem ezt az isteni Krisztust úgy kell elénk állítanunk, hogy a lelkünk elé idézett és lelkünk előtt álló isteni Krisztusban fölismerjük azt a nagy lelket, a ki az Olajfák-hegyén, az utolsóvacsora után a kínszenvedés előtt följánlja magát mi érettünk, bűnös emberekért. Vagyis a mikor a pap befödi a kelyhet s a kenyeret és bort följánlja — e jelenet mögött lássák azt a másikat is, a mely ott játszódtott le a getzemani kertben. S e résznél az a helyes gondolat, a melyik alázatosan leborul az isteni Krisztus jósága előtt és bevallva a maga gyöngeségét, tehetlenségét, csatlakozik az áldozatos Krisztushoz, följánlván lelkünk készségét mindennek elviselésére, a mit Isten mindenható bölcsesége reánk mér.

A következő rész már az áldozat teljességéhez visz. A mennyiben az a pillanat, a melyben a pap fölmutatja az ostyát és bort, nemcsak arra emlékeztet, hogy valamikor régen, hogyan emelték magasba az ég és föld közé az isteni Jézust, de eszünkbe juttatja Jézus szent Szívének azt a másik nagy áldozatkészségét, a melynél fogva ő nap-nap után kész isteni hatalmáról lemondani s egy bűnös ember szavára az oltáron megjelenni. S ez nem kis dolog. Mert ha nehéz és keserű dolog volt annak idején Jézusnak életét föl-áldozni érettünk, most nem kevésbé keserű dolog a pap, a teremtmény, a bűnös ember szavára annyiszor lemondani az istenség előjogairól, a mennyi-szer az a pap akarja. Azért a szentmise e részében az a megfelelő hangulat, ha mi imádjuk a megjelenő Ur Jézust. Imádjuk hitünk egész bensőséges voltával, imádjuk lelkünk ragaszkodásával. Mert ez az imádás, ez a ragaszkodás, ez a tisztelettel adózó hit, mindenesetre jól esnek az oltáron megjelenő Krisztusnak, látván ezekben azt, hogy fáradsága nem hiába való. Ezért van az is, hogy a szentmise e részében térdelni szoktunk, mert a térdelés legszebb külső kifejezője imádó hódolatunknak, ragaszkodásunknak.

Végül van a szentáldozás, a mely a külső színek megsemmisülésével

a keresztben függő Jézus áldozatának befejezéséhez, t. i. halálához hasonlít. Persze ennek megfelelően kell magunkat hangolnunk a szentmisében is.

Az örökimádási templom «Adoratio perpetua» jeligéjü pályaterve.

Vagyis kötelességünk fölkelteni önmagunkban a buzgó vágyat, a kívánságot hogy Jézus halála, Jézus áldozata lelkünknek javára válják. Fölkeltjük a vágyat, hogy magunkhoz vehessük őt, szóval lelkileg áldozunk. Ebből kifolyólag előterjeszthetjük kéréseinket is. Kérhetjük hibáink javítását, sor-

sunk javulását, szóval mindazt, a mi kérnivaló a szivünkben összegyülemelve van akár magunk, akár hozzátartozóink részére.

A szentmise ily módon való hallgatásának meg lesz aztán az az eredménye, hogy bármikor legyünk is a szentmisén jelen, az a jelenlét nem lesz terhes, nem lesz nehéz, nem lesz fárasztó, meg untató. Nem pedig azért, mert megértjük az oltáron folyó cselekvények titkos és mély jelentőségét és ennél fogva mindig lesz annak jelentősége és soha sem fog hiúságos cselekedetté elfajulni, mint legtöbbször azoknál, kik részt vesznek a szentmisén, de maguk se tudják, hogy miért? — Ez oknál fogva tegyünk próbát a szentmisének illetően való hallgatásával. Tegyünk jó föltételt s azt erős akarattal tartsuk is meg, még ha nehézségek árán sikerülne is csak. És akkor nyugodtan mehetünk az Isten házába, mert ott imádkozni, Istennel társalkodni fogunk.

Jeszenszky Kálmán.

Néhány szó a férfiakhoz.

Fejér Imre.

Valahányszor csak szentségimádás van, jól esik lelkenek látni férfiakat az Oltáriszentség előtt mély imába elmerülni. Jól esik azért, mert úgy gondolom, őket is az a szózat viszi a Legszentebb elé, mely engem oly sokszor oda hív: «Oh jöjjetek mindnyájan, kik terhelve vagytok, fáradoztok és én megennyhítlek titeket». Az igazi atyai szeretet hangja ez, mely odavonz ahhoz, kinél az örök boldogság föllelhető. S ki az, ki nem volna terhelve, ki az, ki fáradt nem volna? Hozzátok, férfiak, intézem e kérdést? Kire nehezkednek a családi gondok, kire a kenyérkereset aggodalmai? Ki van hivatva családjának szentélyét megőrizni, ki a családi béke védője, hirdetője és fentartója? Ki gondoskodik a mindennapiakról? Nemde mi férfiak. Reánk nehezdednek a családi gondok árja, minket foglal le a hivatási kötelezettség, reánk nehezedik minden, a mi gond és aggodalomra ad okot. És kérdem: ki az, ki el nem fáradna mindezek alatt, ki az, ki terhelve ne volna? Ugy gondolom, senki. Ép azért e hívő szózat nekünk szól. Minket hív a családi boldogság megszentelője, a házi béke áldója, a családnak isteni szerzője, Jézus Krisztus, a legméltóságosabb Oltáriszentséghez.

«Jöjjetek» — mily édes meghívás — «kik terhelve vagytok és fáradoztok és én megennyhítlek titeket», mily bizalomra hívó szózat. Hivott el valaki minket ily szeretettel társaságba? Engem még sohasem, de talán titeket sem, mert ember társalgásáért «enyhülést» nem ígérhet.

És mégis sajnos, hátat fordítunk e hívó szózatnak, hátat a mi mindenkünknek — Jézusunknak! keresünk helyeket és alkalmakat, hol feledni akarjuk viszontagságos életünket; pajtásokat, kikkel órákat töltünk csak azért,

hogy a családi gondoktól szabaduljunk — pedig a helyett, hogy célunkat elérnők, még beljebb megyünk az elkeseredés és panasz themájába és visszatérünk, úgy a mint odamentünk.

Barátaim, nem volna-e jobb sokszor Jézusnál menedéket keresni, mint szappanbuborékokot hajhászni? Ugy gondolom, hogy inkább fizeti ki magát az Oltáriszentség előtt elpanaszolni életterheit, keserveit, gondjait, hol Jézus szerint enyhülést nyerünk, mint ott, hol balzsam helyett töviseket találunk.

Tegyünk úgy, mint asszonyaink, csatlakozzunk Jézus egyesületéhez, mely így kiált felénk: «Oh jöjjetek, mert én megennyhítlek». (E. O. L.)

~ ~ ~ VEGYESEK ~ ~ ~

1866-ban egy híres protestáns tudós, Stenon Miklós Dániából Olaszországba jött. Livornoban az ünnepélyes urnapi körmenettel találkozott, melyet alaposan megfigyelt. Mindenki buzgón magába szállott és mélyen meg volt hatva Jézus Krisztusnak jelenlététől. A hívők nagy serege, a papság füstölőkkel és égő gyertyákkal, a szentséget vivő püspök, a fejedelmi udvar áhitatos imádságba elmerülve, követték az ájtatos körmenetet. Mindez oly mély benyomást tett reá, hogy hozzájuk csatlakozott s velük együtt imádkozott. A kegyelem működött benne s így szólott önmagához: A szent ostya ezen színe alatt valóban jelen kell lennie Jézus Krisztusnak. Tovább kutatott, imádkozott, megtért, pappá lett és mint püspök halt meg.

Aratáskor történt. Férfiak és asszonyok, legények és leányok voltak künn a szántóföldön s éles sarlójuk alatt meghajoltak a rengő kalászkok. Mint szokás ilyenkor: fölhangzott az ének, megeredt a tréfák áradatja s

a csintalan játék. De milyen volt mindez? Ezeket hallván, szégyenlétben vörösebb lett a szegény pipacs s mindezek láttára, szörnyülködésében, jobban elkékült a buzavirág, de szólni nem tudtak. Egy ártatlan kis leányka volt ott, ki csak ez évben járult először a szent áldozáshoz, ki csokorba kötötte a viritó mákvirágot s a szégyenkező buzát s azok helyett így pirongatta meg az illetlen társaságot: «Nem féltek Istentől, ki előtt egy gondolat sem maradhat elrejtve; jusson eszetekbe, hogy a buzából, melynek kalászát illetlen kezekkel aratjátok, a buzából lesz a szent ostya, mely az édes Jézus valóságos testévé változik lelkünk táplálására!» Elnémult minden.

Bérmálási epizód. Boltizár József főlszentelt püspök m. hó 8-ikán szolgálhatta ki Drégelypalánkon a bérmálás szentségét. Tretter Mátyás esperesplébános és a községi előjáróság mindent elkövettek a magas vendég méltó fogadására. Bérmálás közben egy kedves kis epizód tör-

tént. Egy öreg anyóka csoszogott a stallumban ülő püspökhöz, markában ujveretű koronát szorongatva s arra kérte az aggastyán főpapot, hogy kedves halottjáért végezzen el egy kis misécskét, mivel nincs több pénze, mint az a koronája. A szelidlelkű püspök jóságos arcza földerült erre a naiv kérésre és megnyugtatta a jámbor asszonyt, hogy korona nélkül is meg fog emlékezni kedves halottjáról, mire aztán az anyóka boldogan távozott.

A gyónási titok pecsétje. Amerikának Baltimore városában 1894. őszén tiz évi fegyházra ítélték Lurtz nevű római katolikus lelkészt, mivel lelkipásztori teendőjét állítólag arra használta föl, hogy egy haldokló bankártól nagyobb pénzösszeget lopott el. Nagy hangon s a legnagyobb kedvteléssel terjesztették akkor az esetet a katolikusellenes és szintelen ujságok szélteben-hosszában. Lurtz a tárgyaláson kijelentette, hogy ő nem tolvaj, egyébiránt pedig megtagadott minden fölvilágosítást arra nézve, hogyan jutott kezeihez a nagy pénzösszeg, mely — mint kimutatták — az időközben elhunyt bankár tulajdona volt. Néhány évre rá arról értesítettek az amerikai lapok, hogy ugyanazon törvényszék az ügy fölújítása után szabadon bocsátotta a lelkészt, ki már több mint két évet töltött a fegyházban. Az elhunyt bankár irományaiból kitűnt, hogy az a nevezett lelkésznek, ki őt a végső szentségekben részesítette, az illető pénzösszeget átadta, hogy visszatérítse a kárt azon személyeknek, ki-

ket a bankár még régebben megkárosított.

Ha olyan pappal találkozol, a ki beteghez viszi az Oltáriszentséget, hajts térdet és imádd Krisztust! aztán folytasd csendesen utadat, ha nem akarod az Oltáriszentséget egész a beteg házáig kísélni.

Bucsuban részesülünk, ha az Oltáriszentséget a beteghez kísérjük. Sokan elosonnak, mikor Krisztust látják feléjük közeledni az utcán.

Ha utad a templom előtt visz el, térj be oda egy pár perczre. Áldásban gazdagodva fogsz onnan kijönni.

Az örökimádás temploma.

A nagy mű akadályok és nehézségek közt, de bizton közeledik a megoldás felé. Mult számunkban hirtadtunk a templom-pályázat szép eredményéről s közöltük egész terjedelmében a szakértői véleményt. Ugyanakkor hoztuk a három díjjal jutalmazott pályamunkák képét, melyekhez mostani számunkban még három pályamű homlokrajza járul. Látható mindezekből, hogy építőművészeink iparkodtak tudásuk minden erejével megoldani a szép föladatot s több, igazán számottevő munkát is kaptunk.

De a pályaművek között mégsem volt egy, mely minden hiba nélkül lenne, ép azért templom-egyesületünk választmánya hosszú és alapos tanácskozás után abban állapodott meg, hogy a két első díjat nyert építőművészt, Aigner Sándort és Hofhauser Antalt szorosabban megállapított föltételek alapján új terv készi-

tésére szólítja föl s azután a jobb és alkalmasabb terv alapján ad megbízást a kivitelre.

Ezzel a végleges terv megvalósulása némi haladékot szenved, de másrészt alaposan remélhető, hogy az erők megfeszített versenyéből lehetőleg abszolút értékű mű fog kikerülni diadalmasan.

Annyi azonban már most is biztos, hogy a rendelkezésre álló összeg nagy mű létrehozatalához elégtelen. Miután a templomnak, mely az Oltáriszentség dicsőségére s áldott király-nénk emlékének lesz szentelve, nem szabad köznapi alkotásnak lennie, még százezrekre van szükség, hogy az építéshez bátran hozzákezdhesünk s azt befejezhessük.

Ép azért a központi választmány ismételten kérő szóval fordul a katolikus közönséghez, hogy a templomra az utóbbi időben nagyon ellanyhult gyűjtést újból teljes erővel kezdje meg. Most már nem lehet azt mondani, a mi eddig folyton-folyvást hangzott, hogy a dolog nem megy előre. Tavasszal az építés okvetetlenül megkezdődik, hogy ebben fönnakadás ne legyen, lásson hozzá mindenki — főkép a bizottságok — a még hiányzó összeg előteremtéséhez, mert minél válságosabb időket élünk, annál inkább kell éreznünk, hogy csakis a szentségi Jézus segíthet rajtunk, építsük tehát föl az ő szentélyét, nyissuk meg minél előbb kegyeletünk templomát s arról a dicsőséges trónról áldás és dicsőség fog áradni a hazára, a királyra s a buzgó katolikus népre.

Az eucharisztikus körmenet.

Négy-öt év előtt az Oltáregyletek központi igazgatója érdekes képeket kapott Brüsszelből. Az ottani eucharisztikus körmenet fényképeit. A zászlók tömege, a földszitett házak pazar ékessége s a szentségi Krisztust imádó nép nagy sokasága bámulatba ejtettek minket és sóhajtozva emlegettük: mikor lesz ilyen Budapesten? — Talán soha! — felelték a pesszimizisták; talán 15—20 év múlva — mondották az optimisták.

És?

És meglett négy év alatt... Szent-séges Üdvözítőnk isteni erejével megmutatta hatalmát. Négy év alatt meggyőzte a magyar katolikusok lelkeit arról, hogy hitüket bátran megvallani, a szentségi Krisztus előtt nyilvánosan hódolni: kötelesség.

Mert ez hozta össze a IV. katolikus kongresszus szentségi körmenetét. A hit kötelező szava. Nem parancsolta senki. Hozzá még hideg volt, csipős őszi idő. És mégsem maradt el senki. Sokan fölmenthették volna magukat a késői idő zordsága miatt, de nem tették... Együtt voltunk mind: a fő- és alpapság, a fő- és közép-nemes-ség, főrendek és képviselők, kereskedők és iparosok, katonák, egyetemi ifjak, gimnazisták, nők, leányok mind-mind égő gyertyákkal imádkozva és hódolva az édes Üdvözítő előtt...

Igazán, a mikor most itt iróasztalomnál visszaemlékezem reá, úgy tetszik nekem, mintha egy álombeli szép menetet látnék...

Elöl lovas rendőrök diszben. Mö-

göttük egyedül az ut közepén országos igazgatónk szikár aszkéta alakja lépked alázatosan, de lelkesedve Jézus Krisztus dicsőséges útján, melynek ő a marschallja.

Aztán a legényegyletek... A központi egylet gyönyörű fehér zászlájának szép hátterül szolgálnak a bajai, adonyi, esztergomi, paksi, szentendrei, budai társegyletek színes zászlói, melyek alatt buzgón imádkozva vonulnak a fiatal legények.

Értelmes arcú gazdaemberek sorakoznak az abonyi mankásegylet, majd a bajnai, esztergom-szentgyörgymezei és a pesti népkörök zászlói alá. Ezeknek már kevés a halk ima. Az ő örömük hangosabb... Hangzik is bátran, erősen: Imádunk szent ostya... Most a kongregációk jönnek. Fehér zászlók alatt. A legények, a mesterek, a gimnazisták, az egyetemi ifjak és a tisztviselők kongregációi... Egyik csoport rózsafüzért mond, a másik énekel... de valamennyi imádkozik.

Áhítatos, fehér arcú, gyöngye leánykák lépkednek a kongregációk után... Tiszta szívük áhítata fölemelő és buzdító példa. Velük jönnek önfeláldozó nevelőik: az angol kisasszonyok és szent Vincze leányai lehajtott fővel, mélyen megalázódva, hogy még a világban járva se lássák a világot, melyről lemondottak Krisztusért.

Ő utánuk az Oltáregyesület tagjai lépkednek, szintén imádkozva... Dús pipereczikk nincs egyikén se, pedig hallani, a mint a járdán állók halkán tovább adják: ez Pallavicini örgrófné, ez Zichy Livia, azok a Zichy komtessek, amaz Pálffy Gerardin grófnő,

emez báró Barkóczy Ilona, majd megint báró Perleszné leányaival, velük özvegy Tauffer Emilné, megint Heinrich Ferenczné, Kvassay Jenőné, Kiss Aladárné, Cziráky grófné s így tovább... Ugy imádkoznak épen ők is, mint a kőbányai egyszerű asszonyok...

Most a katolikus nagygyűlés előkelőségei lépkednek égő gyertyákkal. Négyes sorokban ők is csak úgy, mint ott elől a nép egyszerű fiai...

Élükön a magyar katolikusok ősz világi vezére, gróf Zichy Nándor halad. De ott vannak még gróf Chottek Rezső, gróf Batthány Iván, gróf Zichy Aladár és János, Vay Kázmér gróf, báró Rédl, aztán Förster, Kovách Pál, Jankovich Béla képviselők, Chali-bogovszky, Mattyasovszky, Gyürky lovagok s velük még számosan az intelligencia köréből.

Mint egy világos fehér felhő, úgy vonul nyomukban a papság. Karingeskispapok, szerzetesek, hitoktatók, káplánok, plebánosok és esperesek után hivatalos diszben jönnek: Andor udvari pap, Breznay Béla egyetemi tanár, Giesswein dr. és Schmiedt kanonokok, gróf Pongrácz prépost, Kirner apát, Fischer-Colbrie pápai praelátus, Váradi A. Lipót, Wolafka cz. püspökök...

Végül az asszisztencia és aztán vörös baldachin alatt Kohl püspök kezében a szent ostya színe alatt Üdvöztőnk, az Ur Jézus Krisztus...

Ilyen sorrendben vonul a menet a Váczi, Borz és Egyetemi-utczákon, majd az Eskü-uton át végül az Eskü-térre, a hol valamennyinek térdelő

sorfala között diadalmasan vonult be vissza a templomba győzedelmes Krisztusunk, hogy elfogadja hálaéne-
künket...

Rosszul végezném azonban vissza-
emlékezésemet, ha elhallgatnám, hogy
az utvonalon is, mindenütt nagy
tömege állt a hívőknek, a kik, ha
nem is vettek részt a menetben, de
imádkozó szívvvel üdvözölték Meg-
váltójukat úgy, hogy körülbelül 15
ezer ember tett bizonyosságot e napon
Krisztus Urunk istensége mellett...

Csak egy volt még szomorú...
A házak külseje. Diszítve csak az
angolkisasszonyok, Cziráky grófnő,
palotái és az Erzsébet-szálloda voltak.

Zászlót tüztek a piaristák... De ez
nem elég... Jobban kell ösztönözni
a katolikus lakókat, hogy diszítsék
ablakaikat. Sok, nagyon sok helyen
még gyertya sem égett...

De azért szép volt az a menet
mégis... Lélekemelő, bátorító, lelke-
sítő... A ki látta, nem felejt. Vissza
kivánja és megfogadja, hogy a mikor
megint lesz, újra részt vesz benne.
Sőt magával hozza az otthoniakat is,
hogy ők is épüljenek, ők is lelkesed-
jenek...

S így Krisztus valóban győzni fog
és uralkodni mi fölöttünk.

Jeszenszky K.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi oltáregyesület
a nyári szünet alatt s óta nem tartott
választmányi ülést. Szeptember és
október hónapban ugyanis a veze-
tőséget s a választmányi tagokat is
annyira lefoglalta az örökimádási tem-
plom ügye, hogy az ülések megtar-
tására alig lehetett volna időt szakí-
tani. A tagok azonban már nagy szám-
mal járnak a zárdába s az egyesületi
helyiségbe és a jövő hónap folyamán

megindul minden téren az egyesületi
élet, mely az idén — előttünk állván
az örökimádási templom és zárdá
ügye — nagy kihatással lesz egyesü-
letünk egész jövőjére.

Győr. A győri oltáregyesület negy-
venkét esztendő szokása szerint folyó
hó 15-én nyitotta meg rendes évi ki-
állítását dr. Mohl Antal egyleti igaz-
gató lakásán, a hol azt folyó hó 22-ig
bezárólag délelőtt 9—12-ig és dél-
után 2—1/25 óráig mindenki meg-
tekinthette. Látni lehetett ott szegény
templomok számára készült egyházi
ruhaneműeket s egyéb szükséges tem-
plomi készleteket, melyeket egy év
lefolyása alatt befolyt tagdíjakból és
kegyes jótevők adományaiból tudott
összegyűjteni az egyesület. Utóbbiak
közé hálásan sorolja az idén különö-
sen Sabran-Ponteves herczegnét, ki,
mint más években, úgy most is győ-

nyörű ajándékokkal lepte meg az együletet. Széchenyi Miklós gróf megyés püspök is megtekintette a kiállítást s a kiállított szebbnél-szebb tárgyakat dicsérettel elhalmozva, megelégedetten távozott.

Vác. A váczi megyés püspök ur ömértóságának bölcs intézkedése folytán mindennap van valahol az egyházmegye valamely templomában szentségimádás. A mennyire tudomást tudtunk róla szerezni, örömmel tapasztaltuk, hogy a tavalyihoz képest örvendetes haladás észlelhető. Több az imádó, több a gyónó, több a gond a külső diszre. Csak rajta! A legméltóságosabb Oltáriszentség lesz a szocziális bajok orvossága.

Az erdélyi központi oltáregyesület Gyulafehérvárt szeptember 13-án tartotta az új iskolai év folyamán első ülését.

Soóthy Gyula igazgató a tanév elején örömét fejezte ki, hogy ismét megkezdhetik munkálkodásukat. Nagy és fontos dolgok várnak; ha más nem is volna, ott van a tavaszi kiállítás, melyet oly nagyon várnak az oltáregyesületek templomai; ott van az őszi estély. Hogy mind ez sikerüljön, kérni kell az Ur Jézus segítségét, mely nélkül semmik vagyunk és semmit sem tehetünk.

Kérte a tagokat az imaórák pontos betartására. Fölhívta a tagokat a munkálkodásra. Bemutatta az *Oltáregyesületi Lap* első számát, melyre azonnal többen előfizetnek. Végül egy ívet köröztet, melyre mindenki a nevét és imádási óráját írta föl. Új tagnak jelentkezett Nagy Endréné ur-

hölgy. Végül élénk eszmecsere fejlődött a munkálkodást illetőleg. Munkát nagyon sokat vállaltak.

A gyűlés mindig a kitett Szentség előtt végzett következő imával kezdődik, mit az igazgató végez: «Édes Jézusunk! Kegyes Üdvözítőnk! imádunk téged itt a legméltóságosabb Oltáriszentségben; élő hittel hisszük szeretetteljes jelenlétedet, hogy bennünket sokféle szükségünkben megsegíts és vigasztalj. Adj lelkünknek buzgóságot, hogy éretted a te ügyedben helyesen tanácskozhassunk; adj mindnyájunknak szeretetet, mely a te szentséges Szivedből fakad. Könyörülj azon megholtakon, kik valaha az egyesületnek tagjai voltak. Imádunk, szeretünk és áldunk téged, oh Ur Jézus e fölséges Oltáriszentségben. Amen».

A kolozsvári oltáregyesület szeptember havi választmányi gyűlése azon határozatot hozta, miszerint föl szólítja tagjait, hogy az október hó első vasárnapján délután négy órakor tartandó közgyűlése alkalmából személyesen vagy megbizottjuk által tagsági könyvecskéjüket mutassák be, hogy az a rendes könyvelés céljából a pénztári naplóval összehasonlítható legyen. Ugyanekkor jegyzi be az oltáregyesület új tagjait.

★

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 június hóban befolyt díjak:

Egri Mária 4 K, Sztaricsek Ferenczné 60 f, Szabó Mária 2 K, Szakál Mária 2 K, Fekete Teréz 60 f, Hamvasi Teréz 2 K, özv. Barcza Gáborné 2 K, Korányi Sarolta 2 K, Kolossváry Ödönné 2 K,

Schüch Ferenczné 2 K, Wawrinecz Nándorné 2 K, Horváth Alajos 4 K, Fill Ferenczné 2 K, Löwenstein Antalné 5 K, Pfanzelt János 5 K, Hrabovszky Natalia 2 K, Joanovits Terézia 2 K, Benedek Samuné 2 K, Vogl Ferencz 2 K, Dietrich Terézia 2 K, özv. Jordán Józsefné (Zombor) 2 K, Csury Imréné 2 K, Eivök Karolin 2 K, Zornyai Lászlóné 2 K, Gross Lujza 2 K, Klein Endre 2 K, Belán János 2 K, Figula János 2 K, Korbuly Ignác 2 K, Pataky Arnold 2 K, Zádor József 2 K, Skilján Máté 2 K, Kúhel József 2 K, Felkl Viktor 2 K, Petrás Lajos 2 K, Martin Aurél 2 K, Krajcsovics István 2 K, Almássy Lajos 2 K, Bozsik Pál 2 K, Greschner János 2 K, Hoós József 2 K, Tóth István 2 K, Zsetvay Cyula 2 K, Slepovszky János 20 K, Nágl György 4 K, Rogács Ferencz 4 K, Kellner Józsefné 10 K, Beck Anna 4 K, Ghyczy Ida 10 K, Ambrus Anna 24 f, Kritzmán Istvánné 2 K, Bauer Nándor 1 K, Bauer Mária 1 K, özvegy Orosz Jánosné 4 K, özv. Wayer Lajosné 4 K, özv. Schmit Mária 2 K, özv. Rieder Józsefné 2 K, Schmit Róza 2 K, Schmit Lujza 2 K, Venczel Jánosné 60 f, Venczel Mariska 60 f, Bohn Jakabné 24 f, Tamás Mária 4 K, Komora Johanna 2 K, Oswald Erzsébet 2 K, Iring Erzsébet 2 K, Bencs Borbála 4 K, Kutkovics Ágostonné (Czompó) 2 K, Tauffer Emilné 2 K, Sebők Istvánné 40 f, Gujó Teréz 40 f, Wittinger Károly 40 f, Szladek Julia 1 K, Szentivánszki Györgyné 30 f, Agg Mari 5 K, Hattinger Anna 2 K, Toldy Teréz 40 f, Breznay Etelka 60 f, Zeller Edéné 1 K, Maczkó Mária 2 K, Koller Mária 60 f, Lovritsch Gusztávné 10 K, a besztercebányai tagoktól Gróne Lajos igazgató ur által 48 K, Aigner Ilona 50 f, Aigner Aranka 50 f, ft. dr. Szinek Izidor Pannonhalma: oltár egyesületi befizetések 154 K 84 i, Dvorzsák Ignáczné 2 kor.,

Ott Francziska 2 k, Schusbeck Istvánné 4 k, özv. Malmarits Ignáczné 6 k, özv. Thoman Francziska 3 kor, Schwarz Józsefné 2 k, Bartoletti Edéné 4 k, Göttlicher Anna 4 kor, Ernst Béláné 2 kor, Schräff Antal 3 k, Schräff Antalné 2 k, özv. Sebestyén Dénesné 2 k, özv. Pohl Istvánné 2 k, Weytracher Istvánné 2 k, Gruber Konstantin 2 k, Amer Antónia 2 kor, Csimbai Gizella 2 kor, Feith Józsefné 4 k, Lang Istvánné 2 k, Csifáry Etel 2 k, Timár Mariska 4 k, Mandorff Károlyné 8 k, Adda Istvánné 7 k, Edvi Illés Aladár 2 k, Heuberger Rezső 2 k, Ketzó Pálné 2 kor., Dietrich Florentina 10 kor, Szatmáry Lajosné 1 kor, Halász Sándorné 2 k, Eckermann Mária 2 kor, Szabó Mária T. 2 k, id. Szabó Jánosné 2 k, Payer Hermina 2 k, Plachy Ilona 2 k, Horváth Juliánna 4 k, Sipesné Kovács Borbála 1 k, Malis Mária 2 k 40 f.

Gyakran kell áldozni.

Elmélkedés Mgr. Ségurtól.

Azt mondod: Nem vagyok méltó Istenhez ennyire közeledni.

Ha ezen ellenvetés megállná helyét, akkor sohasem volna szabad áldozni; «mert — ugymond szent Ambrus — ha nem vagyunk méltók naponként megáldozni, talán méltóbbak leszünk, ha egy év múlva fogunk áldozni?»

Azt mondod, hogy nem vagy méltó; de nem gondolod meg, hogy a mily mértékben távol tartod magad Jézus Krisztustól, oly mértékben leszesz mindig méltatlanabb arra, hogy Hozzá közeledjél.

Hibáid oly arányban fognak növekedni, a mennyire visszatartod magad az Oltáriszentség vételétől; mert megfosztod magad ezen éltető kenyértől, melyet a tridenti szent zsinat antiochiai szent Ignác szavaival a hívőkre nézve «a bűnök ellenmérge» és a «halhatatlanság orvosságának» nevez.

Tedd félre tehát ezen gyanus alázatosságot; az anyaszentegyház nagyon jól tudja, hogy nem vagy méltó a szent áldozásra és mégis hív téged, hogy gyakran, nagyon gyakran áldozál, ha Isten hiv szolgája akarsz lenni. Hogy te nem vagy méltó — s veled együtt a többi emberek sem — oly annyira tudja, hogy minden gyermekétől, minden szolgájától, még maguktól a püspököktől is megköveteli, hogy a szent áldozás előtt nem egyszer, hanem háromszor szívök mélyében érezve mondják: «Uram, nem vagyok méltó, hogy bejőjj hajlékomba». (Máté 8, 8.)

Az anyaszentegyház hiv téged a szent áldozáshoz; nem azért, mintha te arra méltó volnál, hanem azért mert épen a szent áldozás szükséges neked, hogy lehetőleg kevésbé légy méltatlan közeledni a te legszentebb és legjobb isteni Mesteredhez. Ő hiv téged a gyakori szent áldozáshoz, nem azért, mert szent vagy, hanem hogy azzá lehess; nem azért, mert nagy a lelki erő, hanem mert gyönge és tökéletlen, rosszra hajlandó, könnyen elcsábítható és a vétkezésre hamar kész vagy.

Az Istentől való tulságos félelem, aggodalom épen nem nevezhető erénynek; a szeretet a jámborság

betetőzése; «a szeretet kizárja a félelmet» (I. Ján. IV. 18.) t. i. a szolgálai félelmet, mely csupán remegni tud, de bizni és szeretni nem. A szeretet a félelmet megtisztítja és csupán azt a gyermeki hódolatot tartja meg belőle, mely csodálatos módon tud egyesülni a legbizalmasabb és leggyöngédebb szeretettel, miért is a *szeretet hódolatának* lehetne nevezni.

Az igazi alázatosság mindig együtt jár a bizalommal. A negyedik századnak egyik jámbor tanítója arra a kérdésre: vajjon melyik alázatosabb, az-e, a ki gyakran áldozik, vagy pedig az, a ki ritkán áldozik, minden halogatás nélkül azt feleli, hogy az az alázatosabb, a ki gyakrabban veszi magához Jézus Krisztus szent testét; mert ez biztos jele annak, hogy jobban belátja nyomoruságát és jobban érzi szükségét annak, hogy ezen segíteni kell.

Csak bizzál! Eredj Jézushoz, mert ő szeret téged, bármily méltatlan vagy is az ő szeretetére; járulj hozzá alázatos, őszinte és gyöngéd szeretettel; inkább gondolj Istennek irántad való nagy szeretetére, mint saját gyarlóságodra; Isten ugyanis sokkal jobban szeret, mint utálja gyarlóságodat. Minél többször fogsz áldozni, annál méltóbb leszesz a szent áldozásra.

IRODALOM.

Szent Chantal élete. *Irta Bougaud Emil. Fordította a budapesti növendékpapság magyar egyházirodalmi iskolája.* A Szentírás után semmi sem

vonzza a hívőt oly közetlenül, mint a szentek élete. A nagy és nemes lelkek élete, az erkölcsi elveknek következetes vasósítása, csendes békével, tiszta örömmel tölt el s a tanulságok egész világát tárja elénk, különösen akkor, ha a szentnek sajátos körülményei a mi viszonyainknak is megfelelnek. Chantal szent Johanna Francziskának, a XVII. század e nagy szülöttjének nemes jelleme, szép hivatása gyönyörű összehangzásban van a modern kor vágyaival, szükségleteivel és veszélyeivel. Élete meggyőzően tanítja, hogy kell csüggedés nélkül Isten felé haladnunk, példája hathatós eszköz a gyengék erősülésére és a buzgók épülésére. Volt nagy neve, magas állása, szerető férje, voltak kedves gyermekei, de Isten hívó szavára kibontakozik az édes, erős kötelékekből, magányba zárkózik, hogy mind magasabb tökéletességre emelkedjék. Mindenkör, életének legkülönbözőbb viszonyaiban, a legmagasabb fokban tündöklött Chantal asszonyban az az erény, mely korunkban leginkább hiányzik: a lelki erősség.

A nagyvilági hölgy, a hitves és anya ugyanazt a törhetetlen lelki erősséget mutatta, a melyet megcsodálunk az apáczában és rendalapítóban. A nagy szent változatos és elragadóan szép életének méltó írója Bougaud Emil. Az emberi szív nagy ismerőjének már a nevéhez fűződik a mély lélektani fölfogás, a finom érzék, a képzelet pazar színeiben játszó írásmód, a melyet többi életrajzában csodálunk. Hogyan irhatta

meg akkor kedves szentjének életét, kit édes szülővárosa nevelt az egyháznak, s a kinek áldott emléke gyermekkorra emlékeivel szövődik egybe?!

Kiváló becsüvé teszi a művet, hogy Bougaud hiven jellemzi az egész kort s a nagy szent köré számos fenkölt, nemes lelket csoportosít: lelkivezéreit, rokonait, barátnőit, szerzetes testvéreit. Elénk tűnik szalézi szent Ferencz, kinek neve még két század távolságában is elbűvöl, Depaul szent Vincze lángoló felebaráti szeretetével, a szent férfiak és nők egész serege, hogy lássuk a hitéletnek és a jó cselekedeteknek ama mozgalmaságát, mely a XVII. század első felét az Egyház életének legfényesebb korszakai közé emeli. E korhoz és társadalomhoz bilincseli le a szerző az olvasót, de a főhelyet mindig szent Chantalnak adja. Bougaud «Histoire de sainte Chantal et les origines de la Visitation» czimű nagyszerű munkáját kérte a magyar közönség is, s a központi papnevelő derék növendékei siettek ez óhajt kielégíteni jelen fordítással, mely elsősorban a keresztény nők és zárdaszüzek figyelmébe ajánlható. Amazok megtanulhatják, hogyan lehet valaki szent a világ zaja, gondjai közepette nagy családdal és jólétben, csak legyen nagylelkű, buzgó, Istenért és övéiért áldozatra kész; ezek még többre becsülik majd hivatásukat, melyet Chantal asszony drágán — szívére árán — szerzett, s megtanulják Istennek e kiváló szolgálójától, mily magasra juthatnak azok, kik tudnak lemon-

dani és a Szentírás szavai szerint magukat a kegyelemnek átadni. Olvasásuk a világiak mind s hasonlitsák össze ezt a szép életet, melyet a lelki nemesség és erősség szelleme át megátjárt és gyümölcsözővé tett, a világnak elpuhult, sivár életével; az egyiknek békéjét a másiknak hánykódásával, és ha úgy tetszik, az egyiknek áldozatait a másiknak megannyi örömeivel: legalább megtudják, hol található föl a lélek nyugalma, emelkedettsége, ereje, alkotóképessége, szóval igazi nagysága. A tanulságos könyv első kötetének magyar fordításának ára 5 korona, vászonkötésben aranymetszettel 6 korona 20 fillér.

Megrendelhető a budapesti növendékpapság Magyar Egyházirodalmi Iskolájánál (IV. Központi papnevelő).

Az oltáregyesület buzgó tagjainak a legmelegebben ajánljuk e remekművet. Minden hithű nő asztalán ott kellene lenni a keresztény női erények e tárházának.

Folyóiratok.

Erdélyi oltáregyesületi lap. Gyulafehérvár. Az «Örökimádás» ez ifju testvére tetszetős formában és sok, okos mondanivalóval jelent meg ismét. Az októberi szám tartalma: Egy-két szó az egyesületi tagokhoz. — A szeretet rabja. (Vége.) — Az oltáregyesületi tag a társadalomban. — Fürdői levél. — A tudatlanság. — Virágok az oltáron. — Gyöngyök

az Oltáriszentség életéből. — Egyesületeink életéből. — Oltár előtt. (Költemény.) — Egyházi művészet. — Visszhang egy cikkünkre. — Néhány szó a férfiakhöz. — Hogy kell a szentmisére előkészülni? — Imádkozzunk a Szentséghez előtt a máshitűekért. — Kérdezősködések. — Lelki kincstár a tagok számára. — Különfélék. — Sürgős kérelem az oltáregyesületek főtisztelendő igazgatóihoz. — Halottjaink.

Jézus Szentséges Szívének Hirnöke. Kalocsa. Az októberi szám tartalma: Hit és remény a társadalomban. — Eltérő utakon. (Folytatás.) — Jézussal. — Jézus szent Szive leteny. magy. — Jézus szent Szívének ügyei. — Sidya. (Elbeszélés.) — Jézus Szive megsegít. — Jézus szent Szive áldásai. — Apostolkodás a fiatalság körül.

Szűz Mária Virágos Kertje. Kalocsa. Tartalma: A második Máriahónap. — Rózsafüzér-Társaság. II. Rákóczi. — Tied vagyok újra. — Stuart Mária élete. VIII. — Zárdáink. 36. — A fehér rózsza. (Folytatás.) — Csak azoknak, a kiknek a dolgot érteni kell. — Mária-legendák. III. — A rózsafüzér eredete. — Szűz Mária tisztelete a Redemptoristáknál. — Krónika.

A Katholikus Hitvédelmi Folyóirat (8.) száma a következő gazdag tartalommal jelent meg: 1. X. Pius (arczkép). — 2. Salus Papae. T. Pelikán Krizsó. — 3. Konzervatív politika. (Vége.) Keményfy Kálmán D. — 4. Szent Bernard hatása korára. (Vége.) Poliakovits Ignác. — 5. Megtértek

Csarnoka. Renuard Tódor Mária, Bussiére grófja. Nagy Béla. — 6. Külföldi Szemle. XIII. Leo. — X. Pius Dr. Trikál József. — 7. Protestáns Szemle. A magyar protestánsok és a pápaság. — Református mákvirág. — Tüdős uram izetlenkedik. — Szótlan Soós Lajos morfondirozásai. Ifju Sámbar. — 8. Krónikás. A feszület. — Az agylágyulás hazája. — Liberális morál. — Katholikus öntudat ébresztése és a katolikus sajtó. Dr. Kozma Kálmán. — 9. Irodalom. Pázmány—dr. Kanyurszky: Prédikációk. Ismerteti: T. Pelikán Krizsó. — Szokolszki Bertalan. Tartsatok bűnbánatot. Ismerteti: ifju Sámbar. — Dr. Hanuy Ferencz: Katholikus egyetem Pécsen. (Beküldetett.) — Dr. Hanuy Ferencz: Értekezések a keresztség kiszolgáltatásáról. T. Pelikán Krizsó. — Niedermayer A.: Magasztaljátok az Urat. Ismerteti: Onokrotalusz. — 10. Vegyesek. — 11. Ravenhorst Wilderich. Katholikus regény a reformáció korából. Irta: Labadye. Fordította: T. Pelikán Krizsó. E valóban hézagpótló folyóirat előfizetési ára egész évre 8 korona, mely összeg a szerkesztő-kiadóhivatalba: Budapest, VII., Csömöri-ut 16. szám alá küldendő.

A Jó Pásztor, e jelesen szerkesztett egyházsónoklati folyóirat most megjelent 12-ik füzete a következő tartalommal jelent meg: Aranymisére. Az aranymisére ünneplőnek szánt ajándékok értelme. Farkas Zsigmond. — Halottak napjára. Mi a szándéka az Anyaszentegyháznak, midőn a temetőbe vezet. Domonkos István. — Szent

Imre herczeg napjára. Miként dicsőítette meg a jó Isten szent Imrét életében és mint dicsőíté meg őt holta után. T. Pelikán Krizsó. — Pünkösöd után XXIII. vasárnapra. A hétbéli közömbösség eredetéről és veszélyes következményeiről. Andriszek János. — Szent Márton napjára. Szentünk szegények iránti jóságos szivéről. Totola Lajos. — Pünkösöd után XXIV. vasárnapra. A vétkes szokásról, hogy kerülünk bele, hogy szabadulunk meg. Várkonyi Károly. Szent Lipót ünnepe. Isten-, felebaráti és a hazaszeregettről. Andriszek János. — Pünkösöd után XXV. vasárnapra. Nyilvános és rettenetes ítéletről a világ végén. Hermann Tádé. — Szent Katalin szűz és vértanu napjára. A lelki restség veszedelmes, kárhuzatos a lélekre. Onokrotalusz. — Templombucsu napjára. Kik és hogyan szentségtelenítik meg az Isten házáat. Totola Lajos.

Egész évre 8 korona. Megrendelhető: Jó Pásztor szerkesztősége címén, Budapest, VII., Csömöri-ut 16. Ugyanott Orosz Ádám szentbeszédeinek 1—4. kötete. Füzve 10 korona, kötve 12 korona.

★

Irodalmi jelentés. A Karkecz Lajos pilismaróthi plébános szerkesztésében megjelenő *Hitszónoklati Folyóirat* ma már XV-dik évfolyamába lép, mely a legjobb bizonyíték a mellett, hogy szükségét pótol, üdvös célú szolgál és a jogos kívánalmaknak megfelel. Ugy vagyunk értesülve, hogy ezen veterán folyóirat a következő évfolyamban, mely az egyházi

évvel veszi kezdetét, nemcsak minden vásár- és ünnepnapokra hoz alkalmas elmélkedéseket, hanem felöleli a pasztoráció minden alkalmait is. Sőt úgy értesültünk, hogy Istenben boldogult *dr. Vayaud Géza* urtól, úgy formailag, mint tartalmi szempontból gyönyörű májusi és nagybőjti elmélkedéseket hoz. A mintegy 52 nagy nyolczadrétű iven megjelenő tartalmas folyóiratot e helyen is melegen ajánljuk a lelkeskedő papság szives figyelmébe. Ára 8 korona, vagy 16 sacrum. Megrendelhető Pilis-Maróthon (Esztergom vármegye), Karkecz Lajos plébános szerkesztőnél.

Szerkesztői üzenetek.

B. S.-né. Az eucharisztikus kongresszus az idén azért lett elválasztva a katolikus nagygyűléstől, mert az eddigi tapasztalatok szerint, ha a kettő együtt tartatott, az emberek annyira igénybe voltak véve, hogy egyiken se vehettek részt zavartalanul. Ennélfogva az eucharisztikus kongresszus valószínűleg a jövő tavasz folyamán tartatik meg, ha lehetséges, az örökimádási templom alapkövetésével egy időben.

Dr. N. J. Mint az előbbi üzenetben is foglaltatik, az alapkövetés valószínűleg tavasszal lesz. A pályázat szép sikerrel járt, de teljesen kifogástalan művet nem kaptunk. Most versenyez — mint ép e

számban bővebben is hirt adunk róla — a két első díj nyertese.

K. S. Nagyon is kérjük az értesítést. Mindig szívesen hozunk hirt a vidéki egyesületek életéről. Sőt ép ez volna lapunk egyik célja, összekötő kapcsolatot létesíteni az összes oltáregyesületek között. De nagyon ritkán értesítenek bennünket a ft. igazgató urak.

P. K. J. J.-né. Előfizetni lehet a lap kiadóhivatalában: *IX., Rákos-utca 5.*

Összes hátralékos előfizetőinket kérjük, szíveskedjenek az előfizetési díjakat minél előbb beküldeni. A lap kiadása óriási költségeket hárít az Oltáregyesületre, s ha a díjak pontosan be nem folynak, a lap kiadási költségeinek hiányát csak az egyesület szent céljainak rovására lehet pótolni. — Egyben kérjük régi előfizetőinket, kegyeskedjenek ismerőseik körében lapunkat ajánlani, őket előfizetésre buzdítani, mert csak az előfizetők számának tetemes emelkedése esetén lehet a fokozott igényeket kielégíteni.

Szerkesztő: **Dr. Glattfelder Gyula.**

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITÓ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. ==

HERCZEG ZSIGMOND JÁTÉKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTŐDÉJE. ☺

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) fűzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) fűzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

